

॥ श्रीमद् वाल्मीकि रामायणम् ॥
॥ सुन्दर काण्डं सर्गम् ४७ ॥

ततः स कर्मणा तस्य विस्मितो भीमविक्रमः। हनुमात्रोषताम्राक्षो रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥	१ ॥
भाजमानं महार्हेण काञ्चनेन विराजता। मुक्ताजालावृतेनाथ मुकुटेन महाद्युतिम् ॥	२ ॥
वज्रसंयोगसंयुक्तैर्महार्हमणिविग्रहैः। हैमैराभरणैश्चित्रैर्मनसेव प्रकल्पितैः ॥	३ ॥
महार्हक्षौमसंवीतं रक्तचन्दनरूपितम्। स्वनुल्लिप्तं विचित्राभिर्विविधभिश्च भक्तिभिः ॥	४ ॥
विपुलैर्दर्शनीयैश्च रक्षाक्षैर्भीमदर्शनैः। दीप्ततीक्ष्णमहादंष्ट्रैः प्रलम्बदशनच्छदैः ॥	५ ॥
शिरोभिर्दशभिर्वीरं भ्राजमानं महौजसं। नानाव्यालसमाकीर्णैः शिखरैरिव मन्दरम् ॥	६ ॥
नीलाञ्जनचय प्रख्यं हारेणोरसि राजता। पूर्णचन्द्राभवक्रेण सबलाकमिवाम्बुदम् ॥	७ ॥
बाहुभिर्बद्धकेयूरैश्चन्दनोत्तमरूपितैः। भ्राजमानाङ्गदैः पीनैः पञ्चशीर्षैरिवोरगैः ॥	८ ॥

महति स्फाटिके चित्रे रत्नसंयोगसंस्कृते। उत्तमास्तरणास्तीर्णे उपविष्टं वरासने ॥	९ ॥
अलङ्कृताभिरत्यर्थं प्रमदाभिः समन्ततः। वालव्यजनहस्ताभिरारात्समुपसेवितम् ॥	१० ॥
दुर्धरेण प्रहस्तेन महापार्श्वेन रक्षसा। मन्त्रिभिर्मन्त्रतत्त्वज्ञैर्निकुम्भेन च मन्त्रिणा ॥	११ ॥
उपोपविष्टं रक्षोभिश्चतुर्भिर्बलदर्पितैः। कृत्स्नैः परिवृतं लोकं चतुर्भिरिव सागरैः ॥	१२ ॥
मन्त्रिभिर्मन्त्रतत्त्वज्ञैरन्यैश्च शुभवुद्धिभिः। अन्वास्यमानं सचिवैः सुरैरिव सुरेश्वरम् ॥	१३ ॥
अपश्यद्राक्षसपतिं हनूमानतितेजसं। विष्टितं मेरुशिखरे सतोयमिव तोयदम् ॥	१४ ॥
स तैः सम्पीड्यमानोऽपि रक्षोभिर्भीमविक्रमैः। विस्मयं परमं गत्वा रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥	१५ ॥
भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनुमान्राक्षसेश्वरम्। मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः ॥	१६ ॥
अहो रूपमहो धैर्यमहो सत्त्वमहो द्युतिः। अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्ता ॥	१७ ॥

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः

श्रीमद् वाल्मीकि रामायणम्
सुन्दर काण्डं सर्गम् ४७

यद्यधर्मो न बलवान्स्यादयं राक्षसेश्वरः।
स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता ॥

१८ ॥

तेन बिभ्यति खल्वस्माल्लोकाः सामरदानवाः।
अयं ह्युत्सहते क्रुद्धः कर्तुमेकार्णवं जगत् ॥

१९ ॥

इति चिन्तां बहुविधामकरोन्मतिमान्कपिः।
दृष्ट्वा राक्षसराजस्य प्रभावममितौजसः ॥

२० ॥

॥ इति सुन्दर काण्डं सर्गम् ४७ ॥